

nende filmis ei olnud wet ega sūdames armu. Seisid tūk aega wait, siis kūsis Raie: „Kuule mees! Kīngi see laps minule, ma tahan teda armaštada, harida, karistada ja kašwatada ema asemel! Kas tahad seda?“ „Oõh kūl, kui aga rõtad, annan hea meelega!“ kōstis isa; „ega ta sindgi kauaks ei jáá waewama, kūl Jumal koristab teda pea ára!“ „Noh! siis annad lapse hea meelega teiste kätte?“ kūsis jáále naine imestleb. „Mis siis pean tegema?“ wästas tema; „ema ei ole, minagi olen haige. On kūl minu laps, aga ei ole mul paika ega aset, juba Hermiga tūli kūl. Jäh, sūda kūl tahaks nutta lapse áraandmisse párast; aga mis see aitab! Oleks parem kui Jumal teda emaga árakoristanud! — Aga nūid játan sinu kätte; Jaak on ta nimi ja siin on ta riëtimise raamat; kui sureb, siis mata ilusaste maha, on ikka riëtiinimeje laps! Oõh helde Jumal, kēs saab mind enam aitama, mina kōigest maha jáetud!“ — Jäh tööste, see mees oli waene ja wilets wara ja terwise poolest, ta lootus oli Jumala peale kadunud,

ei ta teadnud õiget abi paluda selle käest, kēs aitab ahaštuse páwil!

Raie ištus wäetima Jaaguga tee áäre maha, ta wöttis tal mōned råbalad ümbert wähemaks. Laps oleks nagu naisterahwa kät tunnud, ei nutnud enam, lõi filmad lahti ja ta filmist oli seda tånu lugeda: „Ole terwe oma armaštuse eest!“ „Noh!“ ütles siis mees, „nūid játkem Jumalaga; laps jááb sinule ja ole terwe! Jumal tasugu sulle rohkest!“ Lõi siis weel Hermi ligemale, et pidi wennale wiimast korda suud andma. Herma lükkas mütssi filme eest ára, tuli ligemale, aga ütles: „põh, ta nina on tattine!“ hakkas aga käega wäikeste wennast finni: „Jumalaga Jaak, ára enam kisenda!“ ja läks isaga ára; pühkis oma pitka kuuega tolmu jáále tee pealt ára, hobune lontis tasailjukeste edasi, kuni vðesäste wahele naise filmist ára kadus.

Raie läks nūid ka oma teed, laps sùles. Eund aega läks mõõda, siis hakkasid kula katuksel harjad paistma; aga mis tuli Kaiel jársku meeles: „Madis lubas ju teise pere